

Marija P.:

Ptički.

O kako je meni dobro,
v gorki sobici sedim,
zunaj mrzel veter vije,
v postelji jaz topli spim.

In da ptičke kaj imajo,
mamica za to skrbi,
brž ostale drobce zbere,
z njimi k okencu liti.

Mamica preljuba čuva,
ko se zjutraj prebudim,
k Bogcu ona z mano moli,
in pa mlečka brž dobim.

Kosi, vrabci in sinice
kakor koški tam čepé
in na deskici pri oknu
čakaajo, da kaj dobe.

In pa zraven kruha košček,
oj, kak meni to diši,
moja punčika seveda
polovico brž dobi!

Oj, kako so vsi veseli,
ko jih glad več ne mori,
pa nikar ne pozabite
ubogih ptičkov tudi vi!

Kramar Janko:

BREZBOŽNI KOVAČ.

V neki vasi je živel kovač, ki je bil velik brezbožnež. Ni poznal ne praznika ne nedelje. Ko so drugi ljudje šli k službi božji, je v svoji kovačnici najhuje razbijal. Rajši je ob delavnikih popaval ko šel v cerkev. Nedelj in praznikov ni hotel poznati, tudi največjih v letu ne.

Zena, otroci in drugi ljudje so ga prosili in svarili, naj preneha s takim ravnanjem. Pa zaman. Ni slišal milih prošenj žene in otrok, ni se zbal groženj ljudi, ki so mu pretili, da ga zadene božja kazen, če ne bo opustil svojega grrega početja.

Prišel je sveti večer, to je tisti večer, ki se ga vse veseli. Saj se človeku zdi, ko svetonočni zvon zapoje, da še vedno stopa z nebes božji Zveličar in nas blagoslavlja. Le ta kovač je ostal trdovraten grešnik. Ni maral slišati zvona svetonočnega, ki je vabil ljudi k službi božji in ni čutil čara svete noči. Ko so hiteli drugi ljudje v hram božji k polnočnici, je kovač razbijal v svoji kovačnici.

Pređen je pa bila ura polnoč, so se zbrali pred kovačnico vaški otroci v najnežnejši mladosti in z rajsko milim glasom začeli peti: »Sveta noč, blažena noč...« Kovač, zaslišavši petje, še huje razbija. A pređen otroci odpojejo prvo kitico, kovač preneha z razbijanjem. Otroci pojo drugo kitico. V kovačnici je bilo vse tiho. Ko pa otroci začno tretjo kitico, se odpre kovačnica. Na prag stopi kovač. S sklenjenimi rokami drži kapo in tiho poslušá milo petje. Debele solze mu lijejo po ožganem licu.

Po petju se otroci obrnejo in gredo v cerkev. Množica ljudi, ki je videla ta prizor, se je pridružila otrokom. A zadnji je šel kovač. Po dolgih letih je zopet stopil v cerkev.

Glejte, ljubi otroci, petje je spreobrnilo tega trdovratnega grešnika! Tudi vi radi prepevajte, saj pravi pesnik: »Kjer se petje glasi, tam ni hudobnih ljudi.« Posebno zdaj v veselem božičnem času prepevajte tudi vi staro in vedno lepo pesem, ki jo pojejo vsi narodi v vseh jezikih: »Sveta noč, blažena noč...«

Anton S.: »Otrokova ljubezen do materc nam je došla prepozno za novembrsko številko, kamor sliši. Take stvari pošiljajte vsaj dva meseca prej. Kako živite? Večkrat mislim na Vas, in oglasite se še kaj!

Stanko: Lepa hvala za iskreno pismo. Kakor Ti, je še marsikdo raste! In zraste ob Vrtnu in Angelčku, in želimo samo, da bi mu vsakdo tudi ostal prijatelj in se spomnil nanj, kadar nanese prilika in potreba. Ne pozabi ga tudi Ti v poznejšem življenju! Bog daj, da bi dosegel cilj, ki si si ga postavil! Lepo pozdravljen!

Gojko: Ta-le odgovor na svoje pisemce boš čital bržkone že doma, na dragem očetovem domu. In še stokrat lepše bo te dni: po kadilu bo dišalo povsod, po pisanih božičnih voščenkah in po sladkih orehih. Nizko, nizko bodo sijale zvezde v sveti noči, nizko, nizko se bo približalo ljudem sveto nebo. Naj bogato natrosi božičnega blagoslova nadte in nad vse slovenske dečke in deklice doma in na tujem. Nad tiste, ki so na tujem, pa še prav posebno! Vasovalec.

